Івану Малковичу

Івану Малковичу

Де ми ходили,
де ми бродили,
де мандрували –
стежки-доріжки,
плаї-плаєчки
позаростали.

Стежка не скине
з себе травичку
мокру на вечір,
і не розсуне
жовту отаву
жоден плаєчок.

Вже і морозець
перший дуріє
ясної ночі.
Хто замерзає,
той розуміє,
інший – не хоче.

Хто розуміє,
той розуміє,
інший – не може.
Але покаже,
звідки наспіє
плем'я вороже.

Хоч доріженьки
позаростали –

ворог побачить.
…Світ не зчорніє,
вовк не завиє,
вовчик, наш братчик.